

Čarodějův odkaz

ukázka

„Myslíte, že...“ nadhodil po chvílce Čílik, „že se časem proměníme zpátky? Nebo že zůstaneme takhle?“

„Nevím, jak vy,“ odvětila Jiskra, „ale já si v každém případě ze všeho nejdřív seženu něco k jídlu.“

„To jste celé vy šelmy,“ bručel Čílik, „myslíte jenom na jídlo.“

„Myslíme na spoustu věcí,“ odsekla Jiskra, „ale ne když máme hlad.“

Prohlédla všechny poličky v kuchyni, ale nenašla nic. Čaroděj nepotřeboval spížirnu se zásobami, když si mohl vyčarovat všechno, co potřeboval. Kuchyni měl jen proto, když si občas chtěl pro radost uvařit třeba míchaná vajíčka, a v sousedním pokoji nebylo nic kromě pracovního stolu a spousty a spousty knih ležících v zaprášených knihovnách.

„Tady nic k jídlu není,“ povzdechla si. „Půjdu něco ulovit.“

Čílik i Dina se na ni zamračili.

„No, co koukáte,“ ohradila se. „Teď jsme lidé, všichni tři. A lidé jsou lovci. Smířte se s tím.“

Místo vděku za to, že se nabídla postarat o večeři, se dočkala jen dalších pohoršených pohledů, a tak otráveně vyšla ven a práskla za sebou dveřmi.

„Já tedy maso jíst nebudu,“ prohlásil Čílik.

Dina udělala tázavé gesto rukama.

„Něco vymyslím, neboj.“

Vstal a rázoval sem tam po kuchyni.

„Jsme přece v domě čaroděje,“ říkal si při tom. „Jsme svým způsobem jeho dědicové, nemá zřejmě žádné potomky, kromě nás. Já vím, že nejsme pokrevní příbuzní, ale nikdo jiný tu není. Ta jeho kouzla jsou teď naše.“

Dina na něj varovně zakývala prstem.

„Neboj se, nechci se pouštět do žádných zaklínání. Ale nějaké malé kouzlíčko na vyčarování chleba nebo misky ovsu se tu přece musí najít!“

Dodal si odvahy a sáhl do police pro nejbližší knihu.

„Neboj, já vím, co dělám.“

Jiskra zatím kráčela lesem a bručela si pod fousy: „To je tedy výhra, musím skončit zrovna s takovými budižkničemy. Pták a ryba, to jsem to chytla.“

Vlahý lesní vzduch její rozčilení zvolna uklidňoval, zároveň si však uvědomovala, že s tím lovem to bude těžší, než si myslela. V tomto těle se dokázala pohybovat tišeji než kterýkoliv jiný člověk, ale ve srovnání s kočičí chůzí to bylo stále zoufale neohrabané. Pod nohama jí praskalo jehličí a čvachtal mech, byla si jistá, že musí být slyšet na míle daleko.

„Takhle nic neulovím,“ šeptala si. „Zvlášť když si budu mluvit pro sebe. Ale co mám dělat? Jsem člověkem jen chvíli, nikdy předtím jsem nemluvila a teď vidím, jak je řeč úžasná! Nemůžu si pomoci. Chudák Dina, kouzelník jí taky mohl dát řeč, jistě by to dokázal, kdyby chtěl...“

Zatímco si takto tiše mumlala, protahovala se mlázím a náhle spatřila v trsu lesní trávy sedět králíka; uždiboval kvítek jetele a nevšiml si jí.

„No tak to zkusíme,“ zašeptala Jiskra a skočila po něm.

Brzy zjistila, že lidské nehty nejsou totéž jako kočičí dráčky, králík se jí vysmekl a než zmizel v křoví, ještě ji nakopl zadní nohou tvrdě do obličeje.

Jiskra vykřikla vztekem a ponížením.

„Potvoro jedna!“

Seděla v trávě a zkoumala si zlomený nehet, pak se opatrně dotkla modřiny na líčku. Zabořilo to.

Někdo za ní se rozesmál. Ohlédla se a spatřila mladíka s kozími růžky a kopýtky na nohou a s šedohnědou srstí po těle, jak se opírá o strom a zvědavě na ni hledí.

„To se ti to směje, faune,“ vzdychla.

„Koukám, že kočičí styl lovu pro člověka není,“ řekl.

„Jo, to už vím.“

„Měla bys zkusit něco trochu lidštějšího.“

„Úžasná rada,“ odfrkla si a sbírala se ze země. „Ty víš, kdo jsem?“ zeptala se pak.

„V lese se zprávy šíří rychle. Zvláště takovéhle zprávy.“

Faun přejížděl Jiskru pohledem od hlavy k patě.

„I naše vládkyně se o vás třech doslechla,“ dodal.

Jiskra nejistě přešlápla.

„Tak tebe posílá víla Adreta?“

Faun s hrdostí přikývl.

„Dělá si trochu obavy. Lidé sem do lesa nepatří, to se ví. Ovšem, Rukbuban byl výjimka, ale to byl kouzelník a vůbec... A víš přece, co se říká o lidských lovcích, kteří zabloudí příliš hluboko. Zkrátka, po lidech tu netoužíme.“

„Ale... já tu žiju celý život. Nikde jinde to neznám. Nemůžeš mě vyhnat jen proto, že jsem se proměnila, ani jsem to nechtěla...“

„Koukni, já neříkám, že musíte odejít. Jen že vás budeme trochu sledovat. Jestli sem začnete tahat lidské neřesti...“

„To od tebe není hezké. Mám sama dost starostí tímhle tělem... au. Nedělá se mi tam modřina?“

„No, slušná.“

„Ach jo. A ještě ty přijdeš a koukáš na mě, jako bych byla nepřítel.“

„Křivdíš mi. Vždyť já mám lidi rád. Byli to oni, kdo vynalezl víno, to jsi věděla? Jenomže jsou s nimi občas potíže. No a znáš Adretu, je trochu staromódní v těchto věcech.“

„S námi potíže nebudou,“ odvětila Jiskra. „Brzo totiž umřeme hladu.“

Faun se usmál a sundal si ze zad toulec s lukem a šípy.

„Tumáš,“ podal jí ho, „s tímhle ti to půjde líp.“

„Nikdy jsem to nezkoušela,“ zdráhala se Jiskra.

„Tak to zkus teď,“ opáčil. „Tohle je trpasličí práce, lepší neseženeš. S tímhle dokáže střílet každý.“

Jiskra vytáhla luk a zkusila napařit tětívu. Po pár pokusech se to povedlo. Nasadila šíp, natáhla a zamířila skrz křoví. Střela vylétla a na druhé straně probodla srdce králíkovi, jenž se tam opět lehkovážně popásal.

„Jo!“ vykřikla Jiskra radostí. „To tě odnaučí lidi kopat.“

Obrátila se po faunovi, ale ten byl pryč, zůstalo po něm jen pár rozkomíhaných listů.

„Díky,“ řekla Jiskra do prázdného mláží.

Mezitím Čilik, o dost zaprášenější než před chvílí, ale s neutuchající vervou, rozevřel na židli v kuchyni tlustou knihu.

„Tohle kouzlo nám pomůže,“ ukázal prstem doprostřed stránky. Řádky písma jako by se vlnily a přelévaly ze strany na stranu, mnohé z nich byly psané podivnými znaky, možná spíše obrázky zvláštních kroutících se postav.

„Ještě že mi kouzelník s touhle podobou dal i gramotnost, můžu přečíst aspoň rejstřík. Tohle má být základní kouzlo pro podporu růstu. Nic na tom není, vážně,“ uklidňoval strach v Dininých očích. „Tohle je semínko prosa, vidíš?“ rozevřel jí před očima dlaň. „Dám ho tady do hlíny...“ vložil semínko do misky s hlínou a tu umístil doprostřed stolu. „Teď trochu magie a vyrostete nám klas a z něj záhon a spousta zrní. Budeme moct umlít mouku a upéct chleba, chápeš?“

Dina pochybovačně zavrtěla hlavou.

„Tahle ostatní kouzla jsou těžká, jasně,“ přejížděl prstem po kroutících se hadech znaků, „ale tohle bude hračka, je to jen jednoduchá formulka. Ta se přečte, podívej: *Prst ide joku si tvlá hut éby lině*. A je to.“ Čilik natáhl ruce před sebe a položil dlaň jedné ruky na hřbet druhé.

„Teď už jen ukážu na semínko, takhle, a přikážu mu, aby rostlo. Ehm, takže, rost! Tedy, vlastně rostej! Růst'uj!“ Obrátil se k Dině. „Nevíš, jaký je rozkazovací tvar od růst?“

Dina nevěděla, zato zděšeně gestikulovala směrem k jeho dlaním. Čilik zjistil, že se mu kolem nich začíná objevovat modrá záře.

„Koukej růst!“ vyřešil to konečně a ukázal na misku s hlínou. Z prstů mu vyšlehl modrý plamen, roztrávil misku na tisíc kousků a její obsah rozprskl po kuchyni. Pak se rozlil po desce stolu, zazářil a rozplynul se.

„No,“ zamumlal Čilik a třepal rozbrnělými prsty, „asi špatné načasování. Zkusíme to znovu.“

Dina jej chytila za rukáv a dál upřeně hleděla na mírně očouzený stůl. Něco se s ním dělo, jako by se chvěl a trochu měnil barvu. Ve dřevě to zaskřípalo.

„Možná to semínko někam zapadlo a teď...“ dumal Čilik, dál se však nedostal. V podlaze to zapraštělo a ze všech čtyř noh stolu vyrašily kořeny, prorazily prkna podlahy a zabodly se do hlíny pod ní, ze stolní desky vystřelily větvičky, spleť se v silnější kmen a mířily vzhůru, aniž by jim vadilo, že jim v cestě stojí strop.

Stůl se proměnil v strom, pěknou silnou hrušku, probořil střechu domku a povalil jednu stěnu, mrknutím oka rozkošatěl, obalil se listy, pak květy, které v další vteřině opadaly a byly nahrazeny zelenými plody, jež před očima dozrály do krásně zlaté barvy.

Čilik se hrabal z hromady sesypané omítky.

„Jsi v pořádku, Dino?“ volal mezi kašláním.

Odpovědí mu bylo jen několik tichých, leč značně podrážděných gest.

„Ten stůl byl patrně z hruškového dřeva, to by vysvětlovalo...“

Dveře v té chvíli vypadly z pantů a za nimi stála Jiskra se dvěma ulovenými králíky přes rameno.

„Co se to tady děje?“ Přejela nazlobeným zrakem celou tu spoušť. „Řekněte, že jste nezkoušeli žádná kouzla.“

Čílik pomalu získával ztracenou sebedůvěru.

„No a? Povedlo se to, nevidíš?“

Utrhl z nejbližší větve hrušku a opatrně do ní kousl.

„Je skvělá!“ pochválil se.

„Víš, co se mohlo stát? Mohli jste zbořit celý dům,“ okřikla jej Jiskra.

Dina jí zamávala rukama před obličejem a udělala jasné gesto, že ona s tím nemá nic společného.

„Jasně, promiň, to jen ptáci jsou nezodpovědní joudové.“

„To bych si vyprosil. Věděl jsem naprosto přesně, co dělám. Prostě jsem takhle ukázal a řekl: Koukej růst...“ Čílikovi znovu vylétl z prstů modrý blesk, zasáhl koště stojící v rohu, které vyrazilo kořínky a proměnilo se ve vrbový keř, jenž docela ucpal okno.

Čílik se zatvářil zmateně. „To budou asi jenom dozvuky...“

Obrátil se k Jiskře a ta se po něm ohnala rukou, jako by jej chtěla seknout drápkem.

„Hlavně tím nemiř na mě, jasně? Nerada bych kvůli tvé ztřeštěnosti vyrostla.“

„Aspoň máme co jíst,“ bručel Čílik uraženě.

„Hrušky, jasně. Velice výživné,“ zpražila jej Jiskra a zvedla své dva králíky. „Naštěstí jsem tu já.“

Dina udělala odmítavé gesto a Čílik se k ní připojil.

„Tohle jíst nebudeme. Nejsme žádní vrahouni.“

„Ale,“ ušklíbala se Jiskra. „Copak ty jsi nikdy nesezobnul housenku? A ty,“ obrátila se na Dinu, „nikdy jsi nesnědla mouchu, která spadla na hladinu? Tak vidíte. Rozdíl je jenom ve velikosti.“

Složila králíky na kredenc a vylovila ze zásuvky nůž.

„Původně jsem měla být kuchařkou,“ chlubila se a přehodila si nůž pod dlaň a zpět, až se čepel zablýskala, „uvidíme, jestli mi to kouzlo něco dalo. A co vy, budete něčím užiteční?“

Dina se vzdorovitě obrátila a Čílik nasupeně mlčel a žvýkal druhou hrušku. Nebyla špatná, ale na zasyčení jeho vyhládlého žaludku nebylo ovoce to pravé. Jasně cítil, jak se jeho útroby vzpírají.

„Můžu přinést dříví, jestli to pomůže,“ zabručel neochotně.

„Výborně. A ty bys mohla dojít pro vodu,“ ukázala na Dinu.

Dina popadla vědro a vytančila ze dveří, Čílik ji následoval a Jiskra se pustila do králíků.

Kuchání jí docela šlo, jen měla občas nutkání vypomoci si použitím zubů, ale ubránila se tomu a zůstala u nože. Stáhnout králíky jí zabralo jen čtvrt hodinku, pak našla pořádný hrnec a dokonce i nějaké koření.

„Teď už jen ta voda a oheň,“ říkala si. „Kde se ti dva loudají? Přece už by měli být zpátky.“

„Jiskro!“ ozvalo se vzápětí a za povalenými dveřmi se objevil Čílik. Nenesl žádné dřevo, zato měl tvář zrudlou namáhavým během.

„Něco se stalo!“ volal.

„A co?“

„Dina! Je pryč. Byl jsem v lese, sbíral větve, a když se vracím, vidím u studánky jenom vědro a Dina nikde. A v trávě byly stopy podkov...“

Jiskra se rozběhla přes palouk, Čílik jí sotva stačil.

Zastavila u studánky a nabírala nosem vzduch.

„Cítím pach koně. A taky člověka,“ řekla tiše.

„Říkal jsem to,“ sípal Čilik zadýchaně, „někdo ji unesl.“

Jiskra dřepala do trávy a pátrala s nosem u země.

„Tady jsou stopy. Přijel odtamtud a pokračoval támhle tudy. Tady sesedl. Tady stála Dina a potom... já nevím, je to tu celé došlapané.“

Čilik popadl dech a obrátil hlavu k obloze. Ze rtů mu sklouzlo zapískání, nejdřív vysoké, pak nižší zatrylkování.

„Co děláš?“

„To je ptačí řeč,“ odvětil.

„To nám tak určitě pomůže.“

„Ptáci si pomáhají, víš? To je pravidlo.“

Z větve nedalekého dubu se ozval kos.

„Nějaký tvůj známý?“ ušklíbala se Jiskra.

„Pšt!“ Čilik nakláněl hlavu a usilovně poslouchal. Pak odpověděl zapískáním a zase čekal, co kos na to.

„Viděl ji,“ oznámil Jiskře. „Stalo se to, je to jen pár minut... Přijel kůň s nějakým člověkem... Dina zrovna nabírala vodu... Tomuhle jsem nerozuměl. Aha, poprosil ji o trochu vody...“

„Jasná záminka,“ vrčela Jiskra, „vždyť si mohl nabrat sám.“

„A ona... nejdřív se lekla, ale neutekla, dívala se na něj...“

„Ten mizera!“ křikla Jiskra, „určitě tu chudinku omámil nějakým lidským kouzlem.“

„Slezl z koně,“ pokračoval Čilik, „a řekl jí... cože? Proč by měl chtít dojit krávu?“

Zapískal, kos mu odpověděl přerývaným štěbetáním a chvíli se takto dohadovali.

„Jo aha, že ještě nikdy neviděl krásnější dívku, kdo prý je a co že tu dělá.“

„A ona mu na to skočila, no jasně,“ vzdychla Jiskra.

„Pak na sebe chvíli koukali, potom s ním nasedla na koně a odjeli pryč.“

Jiskra cítila, jak se jí uši převracejí dozadu – známka nejvyšší kočičí podrážděnosti.

„Co uděláme?“ ptal se Čilik opatrně.

„Přece ji zachráníme!“

„Ale on měl koně, nedoženeme ho.“

„Les je přece plný ptáků, museli je vidět. Zeptej se jich. Zjisti, kterým směrem jeli.“

„Dobře,“ přikývl Čilik a začal pískat složitou melodií, která se vznesla nad koruny stromů a nesla se větrem na všechny strany.

Jiskra zatím vyrazila zpátky k domku. Smutně obhlédla své dva králíky, ale tím se teď nemohla zdržovat.

„Dina je sice ryba,“ řekla si pro sebe, „a moc rozumu zřejmě nepobrala, ale má jenom nás.“